

Giorgia Meloni, el neofeixisme edulcorat

Forjada en les joventuts del Moviment Social Italià, el partit dels hereus de Mussolini, la líder ultra ha disfressat els aspectes més controvertits del seu programa, com l'euroescepticisme i l'homofòbia

Meloni en un míting en el tram final de la campanya. | Europa Press

Giorgia Meloni ha sabut estar en el lloc precís -a l'oposició- en el moment precís -unes eleccions inesperades-. Amb els resultats d'aquest diumenge a la ma, la líder de Germans d'Itàlia ho té tot de cara per encapçalar el proper govern de dretes a Itàlia i ser la primera cap de l'executiu de la República que prové dels rengles del **feixisme**. Un fet que causa inquietud a Brussel·les.

Nascuda a Roma el 1977, Meloni pot desmentir alguns tòpics. Va créixer a la Garbatella, un barri popular de Roma, i la seva infantesa va ser marcada per la **fugida del pare**, fet que la va obligar a treballar de ben jove de cambrera i cangur per ajuda la família. Ella ha sabut treure rèdit d'aquests orígens, que recorda sempre que pot. Acumula una llarga experiència militant que va començar als quinze anys, quan es va filiar al **Front de la Joventut**, que enquadrava els joves del **Moviment Social Italià (MSI)**, la formació hereva del **Partit Nacional Feixista de Benito Mussolini**, prohibit a la República italiana.

L'MSI va ser present en la política italiana des del 1946 fins al 1995. La seva figura emblemàtica va ser **Giorgio Almirante**, un home que va actuar en el règim de Mussolini i que va representar els nostàlgics del feixisme durant el llarg període de **governos democristians**, als quals va fer oposició. Poques coses s'entenen de la realitat política del país sense recordar el que van suposar els **anys**

de plom, des de finals dels seixanta a entrats els vuitanta. Tensió social, un **Partit Comunista** potent en plena **Guerra Freda**, i xocs entre grups d'extrema esquerra i extrema dreta als carrers i les universitats.

I molts atemptats: l'enigmàtica explosió de **Piazza Fontana**, de la qual es va acusar grups anarquistes però que sempre s'ha sospitat que va sorgir de sectors dels serveis secrets, el segrest i assassinat d'**Aldo Moro** a mans de les **Brigades Roges**, l'atac contra l'estació de Bolònia per l'extrema dreta... El Front de la Joventut de l'MSI va ser protagonista de nombrosos **actes de violència** en aquells anys. Aquesta va ser la primera escola política de Meloni, que hi va arribar quan l'organització ja era a punt d'efectuar un primer rentat de cara. De les joventuts de l'MSI va passar a les de l'**Aliança Nacional**, partit fundat per **Gianfranco Fini**, lloctinent d'Almirante. La petjada "**misina**" és molt clara en la seva trajectòria.

Meloni va arribar al Parlament el 2006 i se la recorda com una jove abrandada. Després, Fini i ella separarien els seus camins, quan el líder neofeixista evolucionaria cap a posicions més moderades i acabaria apartat per un exitós **Silvio Berlusconi**. Meloni va integrar-se un temps en el Pol de la Llibertat, la marca creada per Berlusconi, amb qui va ser **ministra de Joventut**. Però no es va trobar còmoda en els regles de l'empresari i aviat començaria a madurar un projecte polític propi que es diria Germans d'Itàlia, un partit que significativament va adoptar com a símbol el mateix que l'MSI, la flama amb els colors de la bandera italiana.

En una política italiana caracteritzada pel **transformisme**, els canvis d'aliances, les combinacions de govern més estrambòtiques, Giorgia Meloni va decidir mantenir el seu partit a l'**oposició des del 2012**. Els resultats electorals, molt migrats, no li permetien gaire marge. Però ha sabut esperar. Mentre se succeïen els governs, Germans d'Itàlia anava incrementant, poc a poc, el seu rèdit. En les anteriors eleccions, el 2018, va obtenir poc més del 4%. No era per fer-se massa il·lusions. Però en un país on el prestigi de la classe política travessa un mal moment, ser a l'oposició ha estat determinant per al seu èxit. En el seu discurs euròfob, antiglobalista, defensor dels valors tradicionals i favorable a un control estricte de la immigració ha hagut de competir amb **Matteo Salvini** des d'una posició de feblesa. Però el líder de la Lliga s'ha desgastat sol amb la seva sobreexposició mediàtica i la decisió d'entrar en el govern de **Mario Draghi**.

Edulcorant la imatge

La líder **postfeixista** ha seguit en part les passes de **Marine Le Pen**. S'ha allunyat del seu passat, ha suavitzat el seu antieuropeisme (ja no parla de sortir de l'euro) i mostra calidesa humana en una estratègia perfectament dissenyada. En un míting d'inicis de setembre, Meloni va ser interrompuda per un activista que li va retreure la seva oposició al **matrimoni homosexual**. Lluny d'incomodar-se, va entrar en un diàleg amb ell, assegurant que no volia que l'Estat dictés com s'han d'estimar les persones, i després van intercanviar tuits per la xarxa, tot agraint al noi el seu coratge.

És possible que tingui un sentit de l'Estat més consistent que l'oligarca Berlusconi i eviti la matusseria d'un Salvini. Però Meloni **no és una moderada**. I com a tots els dirigents d'origen feixista, en alguns moments rebrota l'esquadrista. No fa pas massa, en una intervenció en un **míting de Vox** a Andalusia, va excitar els assistents fent tot una declaració ideològica: "No als lobis LGTBI, sí a la identitat sexual! No a la ideologia de gènere, sí a la cultura de la vida! Sí a la universalitat de la creu, no a la violència islamista! Sí a fronteres segures, no a l'emigració massiva! I sí a la nostra civilització!".

Fa anys, en un acte polític, va dir que el que havia unit la dreta italiana durant molt de temps era la llibertat i que en el futur seria la identitat. Pels qui relativitzen el seu lligam emocional amb el feixisme, és bo llegir aquests dies els elogis que li llancen des de la **Fundació Giorgio Almirante**, guardiana de les essències mussolinianes. Però ha demostrat ser dúctil, es mostra com una conservadora tradicional i, davant de la guerra a Ucraïna, no ha estalviat crítiques a Putin. Així és

Meloni, **hàbil**, seductora quan vol i disposada ara a interpretar el paper que porta temps somiant. Governarà Itàlia.